

[Damsgaard.]

ker på at være sparsommelig. Derfor synes jeg ikke, at hr. Lysholt Hansens udtalelser om, hvad han udleder af vor tillægsbetænkning — jeg forstår såmænd godt, hvorfor han gør det — skal stå ganske uimodsagt, for sådan forholder det sig jo nemlig ikke.

Finansministeren sagde, at nu havde venstre — nu er finansministeren måske gået, men i hvert fald sagde finansministeren, da han var her — at nu havde venstre forladt den gammeldags sparsommelighed, eller den ville man forlade nu. Jeg vil gerne sige, at det gælder da i hvert fald ikke mig — jeg er måske også af en mere gammeldags økonomisk observans end de mange teoretiske økonomer, som regeringen har, og som kan udlægge disse ting, vi behandler her, på mange mærkelige måder — men jeg vil gerne have sagt, nu da finansministeren er vendt tilbage, at det gælder i hvert fald ikke mig, når ministeren mener, at den gammeldags sparsommelighed er forsvundet. (*Finansministeren* [Grünbaum]: Det er jeg helt klar over!). Den vil jeg hævde, og her tror jeg, der er mange, der står bag mig, og der er måske mange, der har lige så meget tillid til den tilbageholdenhed, som jeg giver udtryk for på en jævn måde, når vi taler om statens økonomiske forhold, som til de meget teoretiske udtalelser, der kan stables oven på hinanden her ved finanslovedebatten.

Jeg vil gerne sige til finansministeren, der ville prøve på at forklare mig, at det, jeg sagde vedrørende det såkaldte ærlige finanslovsforslag, var helt forkert, at jo flere ændringsforslag der kommer, jo mere urealistisk har finanslovsforslaget været, da man fremsatte det. Selvfølgelig kan man — det er da naturligt — ved at følge op med ændringsforslag få det til at passe, når man nær frem til enden. Men det var ikke det, som ministerens forgænger i embedet mente, da han proklamerede: nu kommer jeg med det ærlige finanslovsforslag. Det var nemlig udtryk for, at nu havde man overblik over tingene, nu kunne man lave et budget, som kunne holde. Jeg roste i øvrigt den nuværende finansminister for, at han dog har nærmet sig lidt i retning af det, vi dengang kaldte et ærligt finanslovsforslag. Det glædede mig, at finansministeren er velvilligt indstillet over for finansudvalgets meget kriti-

ske henstilling i tillægsbetænkningen, den, som vi alle sammen var enige om, og at han ville tage hensyn til denne henstilling; det vil vi fastholde ham på i det kommende arbejde i finansudvalget.

Ændringsforslag nr. 9, stillet af finansministeren uden for tillægsbetænkningen, kunne ministeren dårligt forstå at vi ville undlade at stemme for. Ja, hvis ministeren havde oplyst os noget bedre om, hvad disse 350 mill. kr. indeholder, var det jo muligt, at vi havde taget en anden stilling ved afstemningen. Det vil vi ikke nu. Der står kun i den forklaring, hvormed ministeren ledsagede sit ændringsforslag nr. 9:

„Reservebeløbet foreslås afsat“

— altså de 350 mill. kr. —

„til dækning af udgifterne ved en række lovforslag, der forventes vedtaget i folketingsåret 1966-67, herunder lovforslag i henhold til det den 11. marts 1967 afsluttede forlig.“

Jeg er ikke så helt inde i, hvad man er blevet enig om i dette forlig, og man fortæller os ikke, hvilke lovforslag det drejer sig om. Ministeren gav visse antydninger om nogle af disse forslag her i dag, men den viden skulle vi da have haft noget tidligere, dengang vi foretog vore endelige overvejelser med hensyn til finanslovsforslaget og den måde, hvorpå vi ville stemme.

Størrelsen af kasseoverskuddet, som jo har været meget omtalt i de senere dages debat, interesserer åbenbart ikke finansministeren og regeringen så meget som før. Tidligere var det jo næsten alfa og omega, om man kunne holde dette kasseoverskud på statens budget på — var det 1.200 mill. kr., det skulle være? Gik det derunder, så var det rent galt. Jeg vil gerne spørge finansministeren efter at have konstateret denne ændrede stilling: har regeringen opgivet sin mangeårige terori om, at man skulle have et sådant uundværligt og stort kasseoverskud? Eller er den ændrede stilling udtryk for, at man ligesom har mistet magten over statsfinanserne efter det nye forlig, der er omtalt under dette ændringsforslag, altså forliget med SF?

Lysholt Hansen: Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at tage ordet, hvis ikke hr. Damsgaard nu havde beklaget sig over, at jeg skulle have fortolket den tillægsbetænkning,